

Redactare: Constantin Tonu
Culegere text: Bogdan Croitoru
Corectură: Dragoș Croitoru
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TIMOCEANU, GABRIEL

Fericit cel iubit de tine / Gabriel Timocanu. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3181-7

821.135.1

Gabriel Timocanu

Fericit cel iubit de tine

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Editura Paralela 45

Cuprins

OPUL 1	9
OPUL 2	100
FINE.....	111

OPUL 1

18 februarie 2013, *Magazinul de bețivi*

Se duce, măre, ca un comet, cu codoiu' lui rășchirat, artifica dracu'. Paroxistic n-am bani. Poace fi că mierlesc. Toate bibliotecile se uită și ele, curioase, să vadă cum o dreg. Și ce tom oi mai scrie, direct din concert.

18 ianuarie 2013, *Plouă peste sat, plouă cu căcat*

Trecură doi ani de când abandonai caietul ăsta ce mai are trei sute de pagini albe, așa că nu mă îndur să nu le mângălesc cu caligrafia-mi inegală și deloc de gală. Albul trebuie spulberat precum inocența. A marca, a tușa irepetabil și ireparabil sunt orgoliile și, în consecință, marile păcate ale tagmei mele. Precis. Trăim în vis, fiecare salahor cu roabă mare zidindu-și, Manole, mănăstirea din clopotnița căreia, mai devreme sau mai târziu, își va lua zborul spre țările calde, sau nu.

23 ianuarie 2013

Spectrul și umbra durerii îmi tot bat în geam. Din nou se lăsă liniștea prin birourile stabilimentului. Eu, bou, mai făcui angajări. Încă mai am ceva mărunțiș, vreo trei sute de milioane, în bani vechi, da' le dau zile puține. Vreo trei, mai exact. Așa că

am trei zile să fac ceva. Să mă trag de urechi în sus, să fac tumbe, să mă duc la biserică, să lăsăm mai bine.

Constat că trecui brusc – cum îți cade iarna noaptea în fereastră – de la categoria *tânăr cu perspective la moș Tăgârță* ce scârțâie ca o ușă veche, de izbeliște, bătută de vânt.

25 ianuarie 2013

Se duseră trei zile și... nimic. Panica începe a mă conjura cu ghearele-i de fierbințeală.

E drept, smintit fiind de atitudinea popilor instituționalizați – care s-au transformat într-o cooperare prosperă ce concurează neloial chiar cu enoriașii, adică, până la urmă, cu Biserica –, m-am smintit și n-am mai intrat în biserică de ceva vreme.

Azi-noapte, fumând în cămară, cocoțat pe niște scări, ca un om ce sunt, constatai că s-a rupt vraja, ca apa muierii. Am patruzecișisase și lumea, înțeleg bine, nu mi-e prietenă, cum naiv am crezut atâta amar de vreme. Bun panseu.

26 ianuarie 2013, Biled, sâmbătă seara

Mult, mult căzut, golit, sătul până la os de murdăria și compromisul continuu, în toate, pe care mă obligați să-l fac. Infectă organizare, atât în mic, munți de egoism mă înconjoară, cât și în complicatele, din cauza banilor și a orgoliilor, rețele sociale, profesionale etc. Cumva, plutind, paralel, mutat în alt în univers, contemplu detașat și nu mai sufăr. Dar nici nu trăiesc. Iar asta nu rămâne fără efect. Pe de altă parte, a lupta când războiul, toate războaiele sunt pierdute din start, se vede cu ochiul liber. Ridicolul de a fi un Don Quijote profesionist nu mă aranjează

deloc. De disperarea că dispar, mă neantizez; la un moment dat, probabil că voi deveni un astfel de personaj trist al lumii.

Nici măcar bucuria de a scrie n-o mai am, cum nici a mă ruga nu mai pot.

Așa că, bont și mecanic, scriu rânduri purificate fără har.

Ironiile toate s-au retras precum coarnele melcului căruia-i atingi coșmelia din cărcă. Cică și mie îmi vândură ăștia casa. Vreo hienă, cum au dat crizele și războaiele, s-a împroprietărit pe bani mărunți și așteaptă să crească iar piața imobiliară, pentru a se desfășura. Genială afacere. Cred că orice posesor de lanț neuronal, format din trei bucăți neuroni, poate produce o astfel de plusvaloare socială, poate duce lumea 'nainte. Niște cretini care, mai apoi, cocoțati pe conturi, mai dau și lecții despre cum să reușești în afaceri, familie, copii etc. Nici capitalismul nu-i bun, cu certitudine. Din păcate, individul prezintă încă o atare paletă de inițiative, multe dintre ele clar antisociale, încât un sistem democratic, mai ales ca al nostru, nu are instrumentele necesare pentru a-l opri de la deraiere.

Democrațiile vestice au la bază indivizi spinalizați, cuminiți, iar anarhiștii lor, simpli și drăguți, sunt chiar țărcul creat de sistem, în timp, pentru a ține sub control marginalizații de toate felurile. La noi, peste trei generații, poate. Un aurolac de-al nostru bate de departe în inventivitate, lipsă de scrupule etc. oricare negru ce trăiește prin canalele New Yorkului.

În Germania, la frate-miu în vizită, la masă, în seara de Crăciun, având și niscăi musafiri, eu, după o sticlă de vin, povestesc răsând despre discuțiile telefonice pe care le am cu reprezentanții firmei Kruk, de recuperatori profesioniști, ce au cumpărat de la bancă, pe mărunte, creditul meu neachitat de vreo patru ani. Așa că mă trezii cu acești parteneri pe cap, ce sună metodic,

prezentând un limbaj de lemn de esență tare, și vor toți același lucru – să achit ceva, oricât, nu contează. Eu, neavând, iar acel credit fiind o câtime din banii ce-i datorez pe lumea asta, îi rog frumos să facă cele de făcut, adică să înainteze dosarul meu de rău-platnic diviziei de executori care să vină să-mi pună sechestru pe izmene. Ei, nu și nu. Să le dau ceva, în semn de bunăvoință, în semn de semn. Văzând că nu se liniștesc civilizat, îi întreb: „Auzi tinere, mă-ta știe unde lucrezi, nu ți-a plăcut școala deloc, nu-i așa?” Amuțesc inițial, apoi se adună, își găsesc cele trei propoziții de lemn și zic: „Vă informăm că această conversație este înregistrată.” „Foarte nasol”, zic, „o să aflu toți că nu ți-a plăcut școala”. „În aceste condiții”, zice el, „vom înainta dosarul spre executare silită”. „Așa te vreau, fă-ți treaba, ce dracu?!” Peste o săptămână, sună altul și-o luăm de la capăt. Da’ nu asta-i ideea, problema e că, în apoplexia povestirii, simt un ghionț pe sub masă, îl văd pe frate-miu roșu, enervat, făcându-mi semn să ies să fumez, că la ei musafirii fumează-n curte la -15 grade Celsius și, dacă se poate să-și bage chiștoacele-n cur, ar fi super, că la gunoiul de hârtie nu se poate, nici la ăla de plastic, nici la ăla de alimente, nici la ăla de tetrapackuri, nu se poate. Se strâng chiștoacele și se pun în tomberonul putăcios de căcat de câine, în pungă de plastic. Tâmpiții! Așa că ies în curte la bustul gol, adică în tricou, cu nervos’ după mine. Nici nu trage bine ușa după el că începe să țipe: „Dobitocule, după ce ai devalizat și ai escrocat atâtea bănci, te mai dai și mare, te mai umfli-n pene! Oamenii ăștia au creditele plătite la zi, nu înțeleg cum e posibil să râzi de chestia asta. Ești un hoț și ai și băut, ca un porc, o sticlă de vin, aproape. Să nu mai bei și nici nu mai vorbi, boule, nu-mi fă probleme!” Inițial m-am gândit să-l cârlesc ca pe-o muiere isterică, să se liniștească, apoi,

brusc, am priceput că așa era. Pur și simplu, mă aflam într-o lume căreia nu-i bat farurile până acolo. Jumătate din comeseni, probabil, s-ar arunca; de fapt, nu, la ei e trendy să te bagi pe contrasens pe autostradă, când vrei să nu mai vrei, dacă ar ajunge să vină banca peste dârșii. La noi, din doi, unu-i urmărit de firma Kruk, ori măcar de alte instituții, la fel de respectabile. Observ că-mi omagiez patria cu obstinație.

Ajung, dracu’, povestitor ca Ion Creangă, de-o țin tot așa, creanga. De gol ce sunt, mă fac romancier. N-am înțeles niciodată cum o apucă ei dimineața de unde o lăsară seara. Tre’ să ai o structură de megalit ca să nu-ți vină să te bagi sub masă de ridicol, citind dimineața ce-ai scris cu o seară înainte.

Arrivederci, my friends. Tragem oblonul la hublou și plutim mai departe spre moarte. Că, asta e, avem meschinăria de a fi oricum.

Peste toate plutește, ca o ceață, rigoarea.

Există lege, *my friends*, și noi, nizmăi, ne bălăcim prin copăi sâmbătă seara. *Lă-mă, mamă, că-i tâmbătă.*

Scrisei căcălău în această sâmbătă castrată. Nu-i bun. Aș trăi eminamente erect, cu pula de tăria unei coaste, pe care, boier fiind, o dădai, cu vreme în urmă, unui ordinator de credite, i-ar zice azi, dobitocilor. Ceau.

Tipic semidoctului frustrat, românesc. Cui să-i sari la beregată? Ce, dușmanu’ e de talia supărării tale? Rămâne Doamne-Doamne în clasă. Voi, ceilalți, mergeți dracu’ la cășile voastre.

Așa zicea maica Ioana, străbunica mea de la Sasca Montană, chemându-și nepoții la masă: „Mariana, Rodica, Radu, haideți la masă, iar voi,ăștealalți, mai mergeți, dracu’, la cășile voastre”.

Marți, 29 ianuarie 2013

Au început iarăși a mă îmbrățișa, în noapte, ghearele panicii. Adorm târziu, sleit, la trei dimineața. La șapte, soldat, sar în izmene să-i pregătesc Teodorei micul dejun, gustarea pentru școală. La opt fără zece o las în fața instituției, că nu vrea să întârzie. Plânge dacă la șapte jumate nu suntem ieșiți din casă.

Miercuri, 30 ianuarie 2013

Plutesc peste smârcuri ca ceața, ochii îmi străluc ca niște lanterne. Am mai trecut prin locul ăsta, precis. Pe lângă copacul cu o singură creangă ce stă parcă lipită într-o parte, ca o spânzurătoare neterminată, de care anin deja fără brațe. Uite-mă! Adunăm crengi uscate, le legăm în balot, cu sârme, cu o bicicletă pe pană le târâim spre casă, să ne încălzim. George, văzând, întreabă: „Tata, ăștia sunt oameni, ca noi?” „Nu știi, tată“, îi răspund, desenând două brațe.

Joi, 31 ianuarie 2013

Pornesc din nou asalt, erou, să cuceresc piscul. Am pornit digitalul cel nou, am pornit CTP-ul (*computer transcription plates*), pe care de anul trecut l-am instalat în hală. Mișcare. Bani n-am. Ci numai luminoase și largi perspective.

Miercuri, 6 februarie 2013

Zi cu productivitate, că-i dusei pe amândoi puradei, deodată, în același transport, către instituțiile de presocializare aferente. Cât despre perspectivele din paragraful de mai sus, se cam îngustară, se atenuară, ca-n legea fotonilor gamma; dacă ai învățat cât de cât fizica, vei pricepe. Dacă nu, mai sari și tu paragrafe

și pagini, că-ți făcuși deja o idee, poți emite trei fraze despre această carte care, bineînțeles, va deveni un bestseller precum opera idolului meu Pavel Coelilio, și va trebui să discutați la cearurile voastre dansante, ori pe la orgii.

Această stare de *la ce bun, lăcebunită* ce-mi dă plutire, o ușoară înălțime; aud vag, din ce în ce pierd murmurul de fălci mestecând. Cad apoi din pricini fine, cum ar fi un fir de praf, ori de lumină acută. Mă trezesc pe tăpșan, mă uit la bocancii cu care sunt încălțat și am impresia că ăștia râd de mine. Tropăi puțin, mă uit la mâini, incredibil, ridicole ale mele prelungiri, pentru îmbrățișat sunt făcute, pentru mângâiat părul, pentru a săruta pe frunte sunt făcute mâinile astea, precis.

Iau hârlețul, m-apuc să sap mai departe pusta maghiară. Aici punem roșii, dincoace piparcă, ceva gogoșari și vinete. Nu acolo, vinetele nu stau lângă cartofi, că le halește gândacul de Colorado, americanu'. Da' noi îi adunam de pe frunze, bucată cu bucată, american după american, și-i băgam la baie, într-o conservă cu petrol.

Hai că mă duc la *work*, se făcură orele nouă. Băui două cafele scurte și șase tutunuri kent lungi. Salarii azi și curentul de la hală, bilet la ordin în bancă, statu' scheaună după leuți, domn prefect își vrea chiria pe vilă, merge, în total, un miliard. Am treizeci de milioane. Le împart eu, cumva. Grigurcu trimite o carte. Mi-e drag moșu', că are o intransigență de modă veche, de lume ce-a pierit și n-o să mai fie niciodată. Un fundamentalism frumos, cald, uman, cu toată suficiența ce-o incumbă cuvântul ăsta de care vă e atâta frică.

E bună o singură frică. Acea că nu știm iubi. Ceau, vă urez o zi fastuoasă, vorba lu' Cipariu.

Vineri, 18 februarie 2013

De-o juma' de oră, în loc să scriu pentru domniile voastre, fac socoți, adunarea negativă. În tot haosul ăsta financiar am nevoie, uneori, să văd cum stau, să mă situez. Nici nu-i așa rău. Pe etape, mi-ar trebui azi cam 150.000 de euroi, într-un an încă pe-atât, iar peste-un alt an, iar 150.000. Casă tot n-aș avea, da' n-aș mai avea datorii. Ce dimineată ar fi atunci! M-aș trezi devreme ca să, mai bine, pot respira, să nu pierd nimic, să, cu nările mele de bot de ogar afgan, sorb ca pe Milcov aerul, cum făcură și înaintașii mei, numa' că ei erau băutori. Ar fi ca atunci când m-am lăsat de fumat, de-am intrat în panică pentru că nu știam cum să-mi țin mâinile fără țigare, cum să umplu tăcerile dintre noi, cum să privesc lung, inteligent, zâmbind cunoscător. Nu știam nimic. La fel și acum. Obişnuit cu privirea în pământ, pseudosmerit, viclean, pizduind în gândul meu curat livingurile luminoase, calde, de căcat și ale voastre, ar trebui să-mi ridic ochii tulburi din glie și, cocoțat în jeepul meu, negru ca un dric, să trec plutind ca un gânsac de lebădă rămas să ierneze aici. Că ierni vor fi și-atunci, și-n primăvară, în capul unghiului din cârd, cocor, mă voi întoarce-n țară.

Ieșit din șut, fusei la *Fasching* la Teo. O defilare de copii mascați, pe muzică nemțească ca aia de *kierweit* – am mai prins *kierweit*, la Totina sau la Variaș, înainte de revoluție. Din ce în ce mai puține perechi, și mai tineri, și mai tineri, până nu-l mai făcură. Oricum, Teo dansează ca bunică-mea ce mă crescui, spărgând sincronia, preștiutele mișcări, c-o fâlăire înainte. De fapt, bănuie că-i de origine păgână sărbătoarea, că măștile astea asta-mi spun. E lăsatul secului la ei, la catolici. Se dansează, se bea, se mănâncă, mascat, ca să nu ne recunoască ispita, ori noi

suntem dracii ce dansează acu' și ne luăm rămas bun, ne întâlnim voioși după Post. S-ar putea să greșesc, pentru că speculez. Teo, dacă-ți vine să crezi, era mascată-n oglindă, oglinda care spune adevărul din *Albă ca Zăpada*. Păi și taică-su spune adevărul, sau, mă rog, spune ceva.

Spune pă dracu'. Deși dracu' e mut, dragii mei. În *Pateric* însă, mai apar draci ce se tocimesc cu Avii. O iau în freză, de fiece dată. Dracu', în contemporaneitate, va mierli prin faptul că va deveni domestic precum nevasta.

Sâmbătă, 9 februarie 2013

Trezit la cinci, de dimineată. Odihnit și însetat. M-am adăpat doi litri și pe la șase am căzut la loc. Iar n-am bani. Ar trebui să chiar schimb ceva. M-am hotărât să nu mai cerșesc. Îmi ia prea multă energie. Mă tot focalizez pe *Salvator*, care acuși, acuși apare, timp în care, în jur, coșmelia se prăbușește. M-apuc să repar gardu' și să-l vopsesc frumos, pe din afară măcar.

Mi-au cules cartea la editură. Îngrozitor. E alta, fără sens. Cum dracu' nu citesc și ei rândul pe care-l bat. Azi mă apuc de corectat, cu groază. Toate pulele din carte sunt puncte, puncte, toate coaiele, la fel. Și se și uită oblic la mine prin birouri, de parc-aș umbla cu șlițul deschis, ori, Doamne ferește, cu cămașa ieșită din nădragi. Da' nu mă las, de data asta, gata. Sunt șeful stabilimentului, totuși.

Ceru' închis își face curaj să ningă. Îmi stă pe umeri cocoțat ca un corb, ceru' ăsta. Pe lângă guler, bolovani de nor, îmi intră sub cămașă zgâriindu-mă foarte cu aburul lor. Ziua e ca o cușcă, de ale cărei zăbrele mă țin să stau demn, în picioare. Din păcate, nu pot, ca înaintașii mei de căcat, care din Doftana priveau un

petic de cer, nu pot privi, că cerul meu e cu mine la *mititica*, aninat pe după gât ca o fostă aură de înger englezesc. Că englezii au cei mai buni profesioniști, totuși. Vă las, că tre' să plec la Biled cu tribu', să picteze doamna iarna și primăvara care va veni. Iar n-am bani. Vinde, bă, și fă ce vrei. Primăvara n-are rost.

14 februarie 2013

Nu mai scriu. Paralel cu lumea searbădă a literelor, sălășluiesc în searbădul zilei. Mă uit și tac.

Vineri, 15 februarie 2013

Brotac la margine de baltă, orăcăi pe de rost inteligent, intelectual oac-oac, Mama, Mama!

Sâmbătă, 16 februarie 2013

Foame mare, da' eu, profesionist al degringoladei, stau agățat, porumbel, de perspectivă. Caldă, în lumină moale, perspectiva respectivă atrage ca un magnet un ban mărunț. De data asta, voi ieși din marasmul financiar, îmi voi schimba dintele din față cu unul de aur, plete îmi vor curge pe umerii ridicați; pectoralii, ca niște dealuri din Berzovia; abdomenul, ca o arătură înghețată în sol argilos. Eu, fredonând în cheia sol, cioplesc o cruce în tâmplărie, la bustul gol. În cazan fierb lături pentru porci. Pe șpohert fierbe prânzul nostru. Ea trebăluiește strânsă la cap cu o broboadă de la bunică-sa din Buhăceni. Se aud copiii mucoși cum, gălăgioși, se joacă în curte trăgându-și nasurile. Mă aplec, deschid șpohertul, cu o așchie rășchii în jăratec, iau o mână de ciocălăi, chiar atunci, o lumină pe bustul meu, anume și caldă, o câtime de secundă, cât stau cu ciocălăii

în mână. Îi pun pe jăratec, închid șpohertul. Se aude focul cum o ia. Atât.

Acu', mai cer o cafea, mai aprind un tutun, hârtia arde prost, cum nu ardeau nici Carpații de Târgu Jiu, pe vremuri. Vorba lui Radu Paraschivescu: „Astăzi este mâinele de care te temeai ieri“. Și uite că... nimic. Nu mă mai tem. Îl aștept, mare și generos, ca un Pleșu îmbrăcat frumos, la gât cu lavalieră cu buline.

Pe credenț, un borcan mare de zece litri în care stă borșul să se facă. Trei borcane mai mici în care laptele-i la prins.

Luni, 18 februarie 2013, Biled

Cu ultimii litri de *fuel* ne cărarăm la Biled. George-i în tabără la Muntele Mic. Noi, cu muntele-n spate, rămaserăm în pustă să-l căutăm pe Mahomed. Teo, după ce veni de la școală – casa goală, că Bou' mic nu-i. *Cum pot trăi alții fără frați?* Acu', că-i noapte, doamna pictează naturi moarte, cu vaza de la bunică-mea în *blue*, eu scriu, copila se uită la *Hansel și Gretel* și colorează o Românie la geografie. O oarecare armonie în *Ananke*, dacă-l citirăți pe Marcuse. Toate astea în bucătărie. Mai cântă și Santana Carlos Devadip, de-mi deveni iubită Europa cu mult înainte de a vă trece domniilor voastre prin cap că ne vom împe-rechea cu dânsa. Mie nici atât.

Îmi pusei o răchie de Teremia, curată și albă, că la noi, la țară, nu avem termenul de transparență. Doar absențele ne bân-tuie încăperile precum moroi. Lumi ce, incredibil, s-au dus, lăsând tinda asta spre răsărit și-o perdeă de in c-o floare brodată alb pe alb.

Drama este că astăzi este astăziul în care mă tem pentru mâine și abia mâine va fi astăziul pentru care mă temeam ieri.